

Лебедев Євграф Венедиктович

Кандидат хімічних наук,
фахівець у галузі нафтохімії
та нафтопереробки

Народився 25 листопада 1928 р. у с. Заднє Поле Староруського району Новгородської області (Росія). У 1954 р. із відзнакою закінчив ЛПІ. Протягом року працював асистентом кафедри технології нафти і газу alma mater. Упродовж 1955–1958 рр. навчався в аспірантурі Інституту нафти АН СРСР (м. Москва).

У 1958–1959 рр. Є. В. Лебедев був молодшим науковим співробітником лабораторії олів і парафінів Інституту технології і розробки корисних копалин АН СРСР. У 1959 р. захистив кандидатську дисертацію «Хімічна природа високомолекулярних вуглеводнів ромашкінської нафти» та почав працювати інженером-технологом відділу нафти УкрНДІпроект (м. Київ).

Євграф Венедиктович — теоретик і практик у галузі хімії, технології, виробництва та застосування паливно-мастильних матеріалів, один із провідних учених, які працювали в УкрНДІП «МАСМА» з моменту його заснування. З 1961 до 2009 р. він пройшов шлях старшого наукового співробітника, завідувача лабораторії нафтохімічної сировини, завідувача відділу додатків

(присадок), завідувача відділу мастильно-холодильних рідин, провідного наукового співробітника відділу вторинних процесів переробки нафти.

Головним напрямом наукової діяльності Є. В. Лебедева було створення нових мастильно-холодильних рідин. Під керівництвом ученого розроблено вітчизняний асортимент МХР, які виготовляли на Дрогобицькому дослідному заводі ВНДІПнафтохім та Бердянському дослідному нафтооливному заводі (ВАТ «АЗМОЛ») і застосовували на провідних металургійних та машинобудівних підприємствах, серед яких Волзький, Камський автомобільні заводи, Куйбишевський металургійний завод, Дмитрівський завод алюмінієвої консервної тари, Кіровський і Артемівський заводи кольорових металів, Канакерський алюмінієвий завод, Ново-Липецький металургійний комбінат, АТ «Запоріжсталь». Колектив, очолюваний Євграфом Венедиктовичем, співпрацював із відомими іноземними компаніями — «Mobil» (США), «Hoechst», «BASF» (Німеччина), «Shell» (Британія-Нідерланди), «Stuart», «Esso» (Бельгія), «Fiat» (Італія) та іншими.

У доробку вченого — понад 200 наукових праць, зокрема дев'ять книг (монографії, довідники, брошури), 61 винахід. Він неодноразово виступав із науковими доповідями на міжнародних форумах, був у закордонних відрядженнях у 22 країнах світу. Під його керівництвом захищено 12 кандидатських дисертацій.

Євграф Лебедев був членом ученої ради УкрНДІП «МАСМА» та вченої ради із захисту дисертацій відділення нафтохімії Інституту фізико-органічної хімії та вуглехімії ім. Л. М. Литвиненка АН УРСР.

Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, медалями «За доблесну працю», «В пам'ять 1500-річчя Києва», багатьма грамотами та подяками.

Помер 21 листопада 1998 р.

Левицький Тарас Любомирович

Гірничий інженер,
фахівець у сфері експлуатації
нафтогазових родовищ
і транспортування газу,
управлінець

Народився 16 лютого 1934 р. у м. Монастириська на Тернопільщині.

Закінчивши у 1956 р. ЛПІ (спеціальність «Експлуатація нафтових та газових родовищ»), працював оператором із видобування нафти, майстром капітального ремонту свердловин, старшим інженером нафтопромислової лабораторії, завідувачем лабораторії з інтенсифікації видобування нафти та використання нової техніки в НПУ «Надвірнафта». Після створення Надвірянського ГПУ був призначений на посаду начальника виробничо-технічного відділу, а в 1965 р. — головного інженера цього управління. У 1969–1970 рр. працював начальником Надвірянського ГПУ.

Тарас Левицький брав участь у реалізації проекту перепуску газу з високонапірних пластів для підтримання пластового тиску в нафтових покладах Битківського родовища, запровадженні технології низькотемпературної сепарації у процесі підготовки газу на найбільшому на Прикарпатті Битків-Бабченському ГРП, з якого газ з 1967 р. по новому газотранспортному коридору

почали експортувати до Чехословаччини, пізніше до Австрії й інших країн Європи.

Після створення УМГ «Прикарпаттрансгаз» Т. Л. Левицький упродовж 1970–1992 рр. був головним інженером підприємства. Він доклав багато зусиль для успішної реалізації інноваційних проектів трансконтинентальних газопроводів «Союз», Уренгой–Помари–Ужгород, «Прогрес» та Кременчук–Ананів–Богородчани, своєчасного введення КС, зокрема таких, як Ужгородська, Долинська, Богородчанська, через які подаються основні обсяги транзитного газу споживачам Центральної і Західної Європи.

Велику увагу Тарас Любомирович приділяв питанням надійності експлуатації МГ, прокладених у важкодоступній гірській місцевості, розробці та налагодженню оригінальних методів випробування й очищення газопроводів після будівництва та ремонту, створенню засобів приладного контролю за станом трубопроводів на небезпечних гірських ділянках.

Він брав участь у спорудженні Богородчанського ПСГ, активно долучався до газифікації населених пунктів регіону, будівництва ГРС.

Тарас Любомирович є автором наукових статей, надрукованих у журналах «Нафтова і газова промисловість» та «Газовая промисленность». Має винаходи і низку раціоналізаторських пропозицій із питань удосконалення техніки та технології транспортування газу.

Удостоєний ордена «Знак Пошани», медалі «За трудову доблесть», «За будівництво магістрального газопроводу «Союз», знаків «Почесний працівник газової промисловості», «Відмінник Міністерства газової промисловості», «Винахідник СРСР», «Почесний раціоналізатор», почесних грамот АТ «Укргазпром». Він також нагороджений срібною і бронзовою медалями ВДНГ.

Помер 10 січня 1992 р.